

Praha 17. února 2020

Č.j.: MHMP 287345/2020

Výroční zpráva

o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2019

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2019 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku (dle ust. § 18 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2019 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu a zvláštními organizačními jednotkami Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a dle nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 6/2017 k postupu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v Magistrátu hlavního města Prahy.

Za rok 2019 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

I. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem **753** žádostí a ve **170** případech bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace (k úplnému odmítnutí žádosti došlo v **71** případech a k částečnému odmítnutí žádosti došlo v **99** případech).

II. Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno **61** odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace.

III. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které Magistrát vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace nebyla správním soudem v roce 2019 přezkoumávána.

Rozhodnutí Magistrátu jako nadřízeného orgánu městským částem hlavního města Prahy (dále jen „městská část“) bylo v roce 2019 předmětem rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. **3 A 30/2016-39**, který byl na základě kasační stížnosti podané Magistrátem následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, č.j. **4 As 160/2019-68**.

Na základě rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. 3 A 30/2016-39 byly žalobci uhrazeny Magistrátem náklady řízení v částce **3.000,- Kč**. Náklady na právní zastoupení Magistrátu nevznikly, neboť k právnímu zastoupení nebyly využity externí právní služby, ale zastoupení bylo zajišťováno zaměstnanci hlavního města Prahy zařazenými do Magistrátu hlavního města Prahy v rámci jejich běžné pracovní agendy.

V příloze č. 2 této výroční zprávy jsou zveřejněny anonymizované texty obou zmíněných rozsudků. Uvedené rozsudky jsou rovněž dostupné na internetové stránce Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz).

IV. Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla Magistrátem poskytnuta žádná výhradní licence.

V. Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2019 bylo podáno **38** stížností na postup Magistrátu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

VI. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o **79** odvoláních proti rozhodnutím povinných subjektů o odmítnutí (části) žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a o **52** stížnostech proti postupu povinných subjektů při vyřizování žádosti o poskytnutí informace.

Magistrát v **5** případech poskytl informace po úhradě nákladů v celkové výši **7.421,- Kč**.

Ing. Irena Ondráčková

ředitelka odboru kontrolních činností

podepsáno elektronicky

Příloha č. 1**Počet stížností podaných v roce 2019 podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení**

Stížnosti podané na postup Magistrátu	
Celkem podáno stížností:	38
Důvody podání stížností:	
- § 16a odst. 1 písm. a)	17
- § 16a odst. 1 písm. b)	12
- § 16a odst. 1 písm. c)	8
- § 16a odst. 1 písm. d)	1
Vyhovění stížnosti Magistrátem (§ 16a odst. 5):	19
Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):	
- § 16a odst. 6 písm. a)	4
- § 16a odst. 6 písm. b)	14
- § 16a odst. 6 písm. c)	0
- § 16a odst. 7 písm. a)	1
- § 16a odst. 7 písm. b)	0
- § 16a odst. 7 písm. c)	1

Stížnosti podané na postup povinného subjektu a postoupené Magistrátu jako nadřízenému orgánu	
Celkem podáno stížností:	52
Důvody podání stížností:	
- § 16a odst. 1 písm. a)	0
- § 16a odst. 1 písm. b)	14
- § 16a odst. 1 písm. c)	21
- § 16a odst. 1 písm. d)	15
- § 14 odst. 5 písm. c)	1
Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (Magistrátem):	
- § 16a odst. 6 písm. a)	16
- § 16a odst. 6 písm. b)	20
- § 16a odst. 6 písm. c)	1
- § 16a odst. 7 písm. a)	4
- § 16a odst. 7 písm. b)	9
- § 16a odst. 7 písm. c)	3

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016

takto:

- I. Výrok 1) rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, se zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „odvolací orgán“ nebo „žalovaný“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 (dále též „povinný subjekt“) ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KT/MRV. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o informace.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný ve výroku 1) potvrdil rozhodnutí v části odmítající poskytnutí „písemné omluvy starosty z jednání“ z důvodu neexistující informace. Ve výroku 2) žalovaný zrušil rozhodnutí v části odmítající poskytnutí „písemností, kterými bylo argumentováno, že střeňnice je stavbou dočasnou“, a v této části věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.
3. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a své námitky vyjádřil v žalobě takto:
4. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce procesní vady. Žalovaný porušil zákonnou lhůtu pro vyřízení odvolání, když napadené rozhodnutí vydal po jejím uplynutí. Dále žalobce namítá, že pro doručení výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 4. 1. 2016, č. j. MHMP 12020/2016 (dále též „Výzva“), zvolil žalovaný nevhodné prostředky, které žalobci znemožnily realizovat jeho právo na seznámení se s těmito podklady. Stížnost, kterou žalobce podal proti tomuto postupu, nebyla dosud vyřízena.
5. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobce nepřízkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Nepřízkoumatelnost rozhodnutí vyplývá ze skutečnosti, že nejsou řádně vypořádány všechny odvolací námitky. Žalobce požadoval celý text e-mailu, který dne 16. 9. 2015 zaslal starosta Městské části Praha 14 pan [REDAKCE] předsedovi Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy panu [REDAKCE]. Žalovaný však k námitce tohoto obsahu uvedl, že se námitkou zabývat nebude, protože se jí zabýval již v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015 pod č. j. MHMP 2024405/2015, a tato skutečnost proto nyní představuje překážku věci rozhodnuté. Podle žalobce se žalovaný měl předmětnou námitkou zabývat věcně ve smyslu § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a měl uvést důvody, které správní orgány vedly k odmítnutí žádosti.
7. Nezákonnost napadeného rozhodnutí dovozuje žalobce ze skutečnosti, že žalovaný svým postupem „konzervuje stav“, který tu byl před zrušením meritorního rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Existuje-li předmětný e-mail, pak celý měl být žalobci poskytnut, neboť takovou informaci žalobce požadoval. Žalobce vyjádřil obavu, že žalovaný může požadované informace skrývat, když o každé z písemností může prohlašovat, že neexistuje do doby, než se prokáže opak. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že pro získání celého předmětného e-mailu může podat novou žádost o informace. Podle žalobce tím žalovaný připouští, že vydání požadované informace nic nebrání. Žalobce v postupu žalovaného proto spatřuje prvky libovůle.
8. V další části žaloby uvádí žalobce námitky směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. MMP 2024405/2015, kterým žalovaný rozhodl o stížnosti žalobce ze dne 27. 10. 2015. Soud rozhodnutím ze dne 12. 2. 2016, č. j. 3 A 22/2016-13, vyloučil žalobu proti tomuto rozhodnutí k samostatnému projednání a rozhodnutí, neboť společně projednání obou věcí v jednom řízení nebylo vhodné, a to navzdory tomu, že jde o návrhy vzájemně věcně související. V každém z uvedených případů totiž soud přezkoumává jiné skutečnosti.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 14. 4. 2016 navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K procesním námitkám uvedl, že nesouhlasí se žalobcem, že mu znemožnil uplatnění práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a spisovým materiálem a porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Výzvu zaslal žalovaný prostřednictvím držitele poštovní licence, neboť žalobce nevěděl, že mu má být v odvolacím řízení doručováno e-mailem, v žádosti o poskytnutí informace ze dne 16. 9. 2015 tento způsob doručování výslovně odmítl. Žalobce si mohl Výzvu vyzvednout na poště dne 7. 1. 2016 a neučinil tak ani do stanovené lhůty dne 11. 1. 2016. S ohledem na lhůtu pro vydání rozhodnutí podle InfZ žalovaný nemohl lhůtu pro seznámení se se spisem stanovit delší.
10. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že rozhodnutí o stížnosti považuje za meritorní vyřešení věci. V rámci odvolacího řízení nemohl žalovaný znovu řešit otázku existence či neexistence písemné omluvy starosty a nemohl znovu řešit otázku rozsahu poskytnutí předmětného e-mailu, který se zabýval změnou územního plánu č. 482. Podle žalovaného tato

skutečnost byla v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlena, proto žalobcovu námitku, že se žalovaný v rámci odvolacího řízení nezabýval všemi odvolacími námitkami, považuje za lichou.

11. Žalovaný k otázce zveřejnění „pisemné omluvy starosty z jednání výboru“ prohlášené za neexistující ve výroku 1) napadeného rozhodnutí, připomíná, že povinný subjekt doložil, že se jedná o informaci neexistující. Z interních sdělení obsažených ve správním spise vyplývá, že se povinný subjekt hledáním této informace zabýval.
12. Závěrem žalovaný upozornil, že v žalobě je požadováno zrušení celého napadeného rozhodnutí bez ohledu na skutečnost, že odvolání žalobce bylo částečně vyhověno a věc byla vrácena povinnému subjektu k dalšímu řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření ze dne 3. 5. 2016 doplnil, že žalobce podal Ministerstvu vnitra ČR žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, která se týkala tvrzeného nesprávného užití § 36 odst. 3 správního řádu a nesprávného doručení Výzvy. Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 27. 4. 2016 pod č. j. MV-47969-2/ODK-2016 potvrdilo postup žalovaného a žalobcovy námitky shledalo nedůvodnými.
14. Městský soud v Praze rozhodl o věci samé bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval, neboť shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
15. Soud konstatuje, že soudnímu přezkumu podrobil pouze výrok 1) napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Ohledně výroku 2) rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí částečně zrušeno, a věc byla v tomto rozsahu vrácena povinnému subjektu k novému projednání, soud uvádí, že nemohl v této části přistoupit k soudnímu přezkumu. Podrobit přezkumu ve správním soudnictví lze totiž pouze rozhodnutí, proti němuž ve správním řízení nelze již podat řádný opravný prostředek, resp. musí se jednat o konečné rozhodnutí. Uvedené vyplývá z § 5 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Jinými slovy, účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Z uvedeného důvodu nemohl proto soud přezkoumávat námitky směřující proti výroku 2) napadeného rozhodnutí, když v této části nebylo ke dni podání žaloby správní řízení ještě ukončeno.
17. Soud se zabýval předně otázkou, zda napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se jedná zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 AfS 66/2008-71).
18. V projednávaném případě se soud ztotožnil se žalobcem, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal žalobcovu odvolací námitku týkající se poskytnutí celého znění předmětného e-mailu.

19. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný totiž pouze konstatoval, že se první skupinou žadatelových odvolacích námitek (tedy otázkami týkajícími se poskytnutí celého znění předmětného e-mailu, pozn. soudu) zabýval již v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015. Uvedené rozhodnutí proto dle žalovaného tvoří překážku věci rozhodnuté, a pokud žadatel požaduje celé znění předmětného e-mailu, může koncipovat novou žádost o informace, která nebude předmětem vázána pouze na změnu územního plánu ohledně střelnice Chaloupky, a povinný subjekt mu tento e-mail podle znění jeho žádosti poskytne.
20. Takové odůvodnění napadeného rozhodnutí soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek jeho důvodů.
21. V posuzovaném případě žalovaný pouze odkázal na řízení, v němž žalovaný rozhodl dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, o stížnosti žalobce ze dne 27. 10. 2015 tak, že postup povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdil. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40 „*potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) i)bož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informací; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.*“ Jinými slovy, předchozím rozhodnutím podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ žalovaný toliko potvrdil postup povinného subjektu, avšak nevydal rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., jímž by rozhodl o předmětné žádosti o poskytnutí informací. Tento úkon správního úřadu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., aby podléhal soudnímu přezkumu, už proto je nezbytné, aby důvod neposkytnutí celého znění e-mailu byl uveden v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se mylí, že posouzení uvedené námitek brání překážka věci rozhodnuté, když předmětem přezkumu v řízení podle § 16a InfZ je postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace a předmětem přezkumu v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu podle § 16 InfZ je věcné posouzení důvodů pro odmítnutí žádosti.
22. Soud připomíná, že požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí upravuje zejména § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč povinný subjekt neposkytl žalobci požadované informace, z jakého důvodu považuje jeho požadavky za liché, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje tvrzení žalobce za nerozhodné, nesprávné, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při neposkytnutí informace. Rozhodnutí, jehož odůvodnění nevypovídá námitek žalobce, nýbrž obsahuje toliko obecný odkaz na jiné rozhodnutí, že námitek byly vypořádány v jiném rozhodnutí (které nadto nepodléhá soudnímu přezkumu), soud považuje za nepřezkoumatelné, když současně důvody, o něž se výrok opírá, v něm zcela absentují. Takové vady nelze zhojit ani vyvrácením námitek ve vyjádření k žalobě. Soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, který vymezil hranici mezi nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a pochybením ve skutkových zjištěních.
23. V posuzovaném případě soudu nepřisluší, aby v rozhodování o věci nahradil správní orgán, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda má být či nemá být žalobci celý e-mail poskytnut, neboť by tak nepřipustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu.
24. Z uvedeného důvodu soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
25. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí ze dne 23. dubna 2019, č.j. 3A 30/2016-39 nabylo právní moci dne 6. května 2019 a vykonatelnosti výrok I. dne 7. 5. 2019 a výrok II. dne 10. 6. 2019. Připojení doložky provedla [REDAKCE] dne 20. května 2019.

[REDAKCE]

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: [REDAKCE], bytem [REDAKCE], proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2019, č. j. 3 A 30/2016 - 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2019, č. j. 3 A 30/2016 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, ve výroku 1) zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KT/MRV, v části odmítající poskytnutí „*písemné omluvy starosty z jednání*“ z důvodu neexistující informace a ve výroku 2) zrušil uvedené rozhodnutí prvostupňového orgánu v části odmítající poskytnutí „*písemnosti, kterými bylo argumentováno, že střešnice je stavbou dočasou*“, a v této části věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání. Žalovaný konstatoval, že se námitkami žalobce zabýval již v rámci rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2024405/2015, s tím, že zmíněné rozhodnutí v dané věci tvoří překážku věci rozhodnuté.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č. j. 3 A 30/2016 - 39, zrušil výrok 1) rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, a v daném rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu projednání. Městský soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, uvedl, že žalovaný rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2024405/2015, ve smyslu § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.,

o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), toliko potvrdil postup prvostupňového orgánu. Zmíněné rozhodnutí však nenaplnuje znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto měl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vysvětlit, proč nebyl poskytnut celý požadovaný e-mail. Posouzení uvedené námitky přitom nebránila překážka věci rozhodnuté, neboť předmětem přezkumu v řízení o stížnosti podle § 16a informačního zákona je postup prvostupňového orgánu při vyřizování žádosti o informace a předmětem přezkumu v řízení o odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podle § 16 informačního zákona je věcné posouzení důvodů pro odmítnutí žádosti. Městský soud proto žalovanému vytkl, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důvodů nedošlo k poskytnutí informace, a proto v daném rozsahu toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil. Ve vztahu k výroku 2) žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatoval, že se žalobními námitkami nezabýval, neboť předmětným výrokem žalovaný žalobci vyhověl a částečně zrušil prvostupňové rozhodnutí. Městský soud k výroku 2) žalobou napadeného rozhodnutí upozornil, že správní orgány znovu posoudí žádost žalobce o informaci s tím, že žalobci náleží příslušné možnosti ochrany jeho práv včetně případného podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. V ní namítl, že podle závěrů městského soudu se měl v odvolacím řízení zabývat námitkami, které žalobce uvedl v rámci řízení o stížnosti. Podle stěžovatele však v řízení o odvolání podle informačního zákona nelze řešit otázku rozsahu poskytnutých informací, která je předmětem řízení o stížnosti, nýbrž je namístě přezkoumat důvody pro odmítnutí žádosti. Stěžovatel zdůraznil, že v rámci odvolacího řízení nemohl řešit žalobcům nesouhlas s vyřízením stížnosti, a proto jej odkázal právě na rozhodnutí o stížnosti. Stěžovatel proto odmítl, že by se v rámci řízení o odvolání musel znovu zabývat námitkami, které již dříve vyřešil v rámci rozhodnutí o stížnosti. Jestliže žalobce nesouhlasil se způsobem vyřízení stížnosti, měl využít příslušné prostředky ochrany proti nečinnosti.

[4] Současně stěžovatel namítl, že soud rozdělil projednání žaloby do dvou samostatných řízení, kdy jednak podrobil přezkumu postup stěžovatele v rámci rozhodování o rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti a dále samostatně posuzoval postup při řešení stížnosti. Soud však po stěžovateli požadoval, aby v rámci odvolacího řízení posoudil námitky, které se měly řešit v rámci řízení o stížnosti, tedy stěžovatel na rozdíl od soudu měl posoudit obě věci jako jednu. Současně měl soud i sám posoudit, zda existovaly důvody pro poskytnutí informace, nicméně takto neučinil. Stěžovatel upozornil, že žalobce vůbec nesměřoval své námitky proti rozhodnutí o odvolání, ale naopak veškeré námitky směřuje proti rozhodování o stížnosti. Žalobce měl tudíž využít žalobu proti nečinnosti.

[5] Stěžovatel také namítl, že nebyly splněny podmínky pro rozhodování bez ústního jednání, neboť k taktovému postupu nedal souhlas, a navíc městský soud ani nevysvětlil, z jakého důvodu ústní jednání nenařídil. Právě při ústním jednání chtěl stěžovatel upozornit, že žalobce se měl ve skutečnosti bránit podáním nečinnosti žaloby. Stěžovatel upozornil, že městský soud nevypořádal všechny námitky, navzdory tomu, že to po něm sám požaduje.

[6] V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že požadoval poskytnutí „*veškerých písemností zaslaných Městskou částí Praha 14 Magistrátu hl. města Prahy v záležitosti projednávání návrhu na pořízení změny územního plánu hl. m. Prahy, který je projednáván pod bodem č. 482 (změna funkčního využití území z LR na SP u sportovních střešnic Chaloupky, resp. V Chaloupkách).*“ Následně prvostupňový orgán i stěžovatel hledali způsoby, jak se poskytnutí informace vyhnout. Podle žalobce „*pokud na jednání Výboru pro územní rozvoj a územní plán*

ZHMP dne 16. 10. 2015 (a zápis z tohoto jednání o tom svědčí) byla citována i písemná omluva starosty z projednání, a dále zde zazněla informace pocházející od povinného subjektu stran otázky tzv. černé stavby a tvrzené existence kolaudačního rozhodnutí jako stavby dočasné, nabyl žalobce přesvědčení, že tyto dokumenty zcela jednoznačně spadají do okruhu dokumentů, které měly být poskytnuty v plném rozsahu na základě jeho žádosti. Městský soud pochybil, jestliže rozdělil projednání žaloby do dvou řízení. Dané věci totiž spolu úzce souvisí, a proto postup soudu mohl mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Současně žalobce odmítá, že by se měl městský soud zabývat námitkami uplatněnými ve stížnosti v rámci žalobního řízení proti nečinnosti. Naopak bylo jeho právem vypořádání stížnosti nechat přezkoumat v rámci žaloby proti rozhodnutí. Městskému soudu lze vytknout, že vůbec nezkoumal, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti, což jen povede k dalšímu obstrukčnímu jednání správních orgánů. Podle žalobce však bylo namístě, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, a to v důsledku velkého množství vad, kterými odvolací řízení trpělo. Ostatně stěžovatel mohl své námitky uplatnit i písemně v rámci vyjádření k žalobě.

[8] Nejvyššímu správnímu soudu proto žalobce navrhl, aby změnil napadený rozsudek tak, že podle nové znějícího výroku rozsudku městského soudu se ruší napadené správní rozhodnutí a současně se prvostupňovému orgánu přikazuje poskytnout požadovanou informaci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce“.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

[13] Nejvyšší správní soud pro lepší přehlednost uvádí základní informace o skutkovém stavu věci. Dne 18. 9. 2015 žalobce požádal prvostupňový orgán o poskytnutí „veškerých písemností zaslaných Městskou částí Praha 14 Magistrátu hlavního města Prahy v záležitosti projednávání návrhu na pořízení změny územního plánu hl.m. Prahy, který je projednáván pod bodem č. 482 (změna FVU z LR na SP u sportovních střešnic Chaloupky, resp. V Chaloupkách).“

[14] Dne 23. 9. 2015 prvostupňový orgán zaslal žalobci přípis č. j. UMCP14/15/37082/K17MRV společně s písemnostmi, které se týkaly výše uvedené změny územního plánu. Žalobce však proti způsobu vyřízení žádosti podal dne 5. 10. 2015 stížnost, ve které uvedl, že neobdržel veškeré písemnosti, které ke změně územního plánu má prvostupňový orgán k dispozici.

[15] Stěžovatel o této stížnosti rozhodl tak, že přikázal prvostupňovému orgánu nové vyřízení žádosti. Následně dne 27. 10. 2015 zaslal prvostupňový orgán žalobci kromě již poskytnutých informací přípis č. j. UMCP14/15/41945/K17MRV, v rámci kterého mu poskytl část e-mailové komunikace mezi starostou povinného subjektu a předsedou výboru ŽUMP, která se týkala

žadatelem specifikované změny územního plánu. Zbývající část emailové komunikace, která se vztahovala k jiné změně územního plánu, povinný subjekt začernil. Protože se začerněné informace podle prvostupňového orgánu nevztahovaly k předmětu žádosti, nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

[16] Žalobce s poskytnutým rozsahem informací n souhlasil a dne 27. 10. 2015 podal proti postupu prvostupňového orgánu stížnost. O této stížnosti rozhodl stěžovatel rozhodnutím ze dne 24. 11. 2015, č. j. MĚMP 2024405/2015, tak, že postup prvostupňového orgánu potvrdil. Žalobce současně v rámci naposledy uvedené stížnosti namítl, že ještě požadoval dokument „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“. Ve vztahu k této písemné omluvě rozhodl prvostupňový orgán o odmítnutí části žádosti ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KI/MRV, neboť tato informace neexistuje.

[17] Žalobce v rámci odvolání ze dne 22. 12. 2015 brojil jednak proti rozsahu informací poskytnutých přípisem ze dne 27. 10. 2015, č. j. UMCP14/15/41945/KI/MRV, a jednak proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KI/MRV, v části, že informace označená „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“ neexistuje.

[18] Ze skutkového stavu věci tak vyplývá, že žalobce v rámci odvolání ze dne 22. 12. 2015 brojil jak proti nedostatečnému rozsahu poskytnutých informací, tak i proti závěru prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti z toho důvodu, že „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“ neexistuje. Stěžovatel přitom v rámci žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že ve vztahu k námítkám tvrdícím nedostatečný rozsah poskytnutých informací je vázán svým dřívějším rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2024405/2015, kdy v rámci rozhodnutí o stížnosti neshledal v postupu prvostupňového orgánu žádné pochybení. Současně se stěžovatel v rámci žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k „*písemné omluvě starosty z jednání výboru*“ ztotožnil s prvostupňovým orgánem, že daná informace neexistuje, a tudíž bylo namíste její poskytnutí odmítnout.

[19] Nejvyšší správní soud uvádí, že pro posouzení dané věci je klíčové posoudit vztah jednotlivých opravných prostředků podle informačního zákona.

[20] Podle § 16 odst. 1 informačního zákona „*proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.*“

[21] Podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona „*stížnost na postup při vyřizování žádostí o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.*“

[22] Informační zákon konstruuje opravné prostředky specificky s tím, že žadatelům o informace garantuje pro určité procesní situace konkrétní opravný prostředek. Tyto opravné prostředky, byť jejich rozhraničení není zcela zřejmé a lze jistě zákonodárci vytknout, že orientace v nich je poměrně náročná, jsou vždy určeny pro danou konkrétní situaci a nelze je využívat libovolně. Z tohoto úhlu pohledu posoudil Nejvyšší správní soud i nyní projednávanou věc. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce v rámci odvolání uvedl dvě skupiny námitek směřujících proti odlišným procesním postupům správních orgánů.

[23] Jedna skupina „odvolacích“ námitek žalobce směřovala proti rozsahu poskytnutých informací s tím, že se žalobce zjednodušeně řečeno domáhal poskytnutí širšího okruhu informací, než který mu poskytl prvostupňový orgán. Ten přitom o uvedeném okruhu informací nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, přičemž k podané stížnosti stěžovatel rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MĚMP 2024405/2015, postup prvostupňového orgánu potvrdil. Stěžovatel proto v dané souvislosti v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že se těmito námítkami již zabýval v rámci zmíněného rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MĚMP 2024405/2015, a proto je již v rámci odvolacího řízení a žalobou napadeného rozhodnutí nemůže znovu posoudit.

[24] Stěžovatel má skutečně pravdu, že námitky brojící proti nedostatečně širokému okruhu poskytnutí informací nemohl v rámci odvolacího řízení přezkoumat, neboť je žalobce měl v daném případě skutečně uplatnit (a ostatně i uplatnil) v rámci stížnosti ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona. Jestliže žalobce nesoúhlasil s rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MIIIMP 2024405/2015, nezbývalo mu, než se obrátit na soud s žalobou proti nečinnosti prvostupňového orgánu, jak potvrzuje i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, podle kterého „jednotlivec se tak stížností dle § 16a odst.1 písm. b) či c) informačního zákona může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé - odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace - tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s.ř.s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s.ř.s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s.ř.s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 informačního zákona a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017- 35, ve věci procesního ping-pongu).“

[25] Soud by tedy v dané věci ve smyslu citovaných závěrů rozšířeného senátu posoudil, zda byl prvostupňový orgán při vyřizování žádosti nečinný a v případě důvodnosti žaloby by mu přikázal posoudit celý obsah žádosti. Teprve po vydání případného rozhodnutí o odmítnutí žádosti by se žalobce mohl obrátit na nadřízený orgán s odvoláním a až následně v případě neúspěchu odvolání na soud s žalobou podle § 65 s. ř. s. směřující proti rozhodnutí o odvolání. Lze připustit, že nastíněný postup není pro žadatele o informace příliš přívětivý, avšak pokud zákonodárce takto opravné prostředky konstruoval, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu, než příslušnou právní úpravu respektovat, na což ostatně upozornil i rozšířený senát v již citovaném usnesení. Proto je nezbytné konstatovat, že v rámci řízení o odvolání se stěžovatel nemusel daným okruhem námitek zabývat, neboť k jejich posouzení sloužila primárně jiná procedura. Toliko je třeba doplnit, že rozhodnutí o stížnosti nemůže ve vztahu k posuzování důvodnosti odmítnutí žádosti tvořit překážku věci rozhodnuté, neboť v obou přezkumných procedurách jsou řešeny odlišné otázky (zde na jedné straně rozsah poskytnutí informací a důvody pro odmítnutí žádosti na straně druhé).

[26] I přes tento nedostatek v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je však nutné považovat za správný stěžovatelův úsudek o nemožnosti se zabývat uvedenou první skupinou odvolacích námitek, která se shodovala s problematikou již řešenou v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MIIIMP 2024405/2015. Městský soud však dospěl k opačnému závěru, takže tuto právní otázku posoudil nesprávně. Tím je naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] Ve vztahu k druhé skupině odvolacích námitek Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečně směřují proti závěrům prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti ve vztahu k výroku, že „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“ neexistuje. Uvedené odvolací námitky stěžovatel projednal a rozhodl o nich. Zákoností příslušných závěrů stěžovatele se nicméně v rámci nynějšího řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nemůže zabývat. Posouzení zákonitosti postupu správních orgánů, které odmítly poskytnout informace, musí totiž k žalobním námitkám učinit nejprve městský soud, který se k této otázce vůbec nevyjádřil, v důsledku čehož je nutné v tomto směru považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Tím je naplněn i důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nepochybil v tom ohledu, že projednání žaloby směřující proti rozhodnutí o odvolání i proti rozhodnutí o stížnosti rozdělil k samostatnému projednání ve dvou věcech. Takový postup se naopak jeví vzhledem k odlišnosti uplatňovaných žalobních námitek i rozdílnosti způsobu ochrany proti rozhodnutím vydaným v rámci obou procedur jako vhodný a racionální. Co je však namístě městskému soudu vytknout, je skutečnost,

že striktně přezkum obou procesů neoddělal a do značné míry je ve svém hodnocení smísil, což, jak bylo uvedeno výše, není postup zákonný.

[29] Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že městský soud měl o žalobě rozhodnout v celém jejím rozsahu a přizpůsobit tomu i výroky rozsudku samého. Městský soud totiž o části žaloby ve vztahu k zrušujícímu výroku žalobou napadeného rozhodnutí nerozhodl ve své výrokové části a s příslušnými žalobními body se vypořádával toliko v rámci odůvodnění rozsudku. I v tomto pochybení lze spatřovat naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud ve skutečnosti zrušil rozhodnutí žalovaného, protože dospěl k závěru o jeho nezákonnosti, a nikoliv nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel totiž své závěry dostatečně vysvětlil a nezatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Za této situace nebyly splněny zákonné podmínky pro upuštění od ústního jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto lze přisvědčit stěžovateli, že městský soud pochybil, jestliže o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť stěžovatel jeho nařízení požadoval a ve stanovené lhůtě o tom soud informoval. Také v tomto směru byl důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn.

IV. Závěr

[31] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský vázán výše uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] V dalším řízení rozhodne městský soud také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu